

MFA באמנות, החוג לאמנות, בית הספר לאמנות, אוניברסיטת חיפה

אסתטיקות קיום

Existence Aesthetics

סדרת מפגשים עם אמנים, אוצרים, תיאורטיקנים וחוקרים לשנת הלימודים תשע"ז

במהלך שנת הלימודים תשע"ז יתקיימו מפגשים עם אמנים, אוצרים, תיאורטיקנים וחוקרים מתחומים שונים סביב מושגים נבחרים כגון: מטריאליות, בדידות, דרום גלובלי, קריפטוגרפיה, עכשוויות, פוטוגרמטריה ועוד. המפגשים יציעו לבדוק כיצד נודדים רעיונות, דימויים, צורות, וחומרים בין תיאוריה לפרקטיקה אמנותית בתוך הקשרים פוליטיים, חברתיים, טכנולוגיים ומדיומלים, זאת כמובן מבלי לצמצם את ההבדלים בניהם. בנוסף תבקש הסדרה לסמן את הגדרות, שותפיות עיוורות ושאר דינמיקות המגבילות את היכולת לייצר משמעות והשפעה. בבסיסה של הסדרה ניצבת המחשבה כי יש צורך להרחיב את צורות המחשבה ותחומי הידע איתן נמצאת האמנות ביחסי חילופין, ובד בבד לנסות ולעורר השראה הדדית בניהם כנגד אופק החשיבה המידית על זיקות והקשרים קיימים.

*לקראת כל מפגש ישלחו המלצות קריאה

התדר הקומי- פרופ' רועי רוזן

ישנה שושלת במחשבה ובאמנות, של אלה שראו בהומור לא רק דרך להצחיק ולבדר, אלא גם למרוד ולערער על הסדר הקיים. זוהי מסורת ששיכים אליה בין השאר פרויד, אמני הסוריאליסטים, והפילוסוף הצרפתי ז'יל דלז. אציג בקצרה את הניתוח של דלז, המקשר סאדיזם ומזוכיזם להומור ולאירוניה, ואמחיש בעזרתו את האופן שבו ניסיתי להפעיל תדרים לא נוחים של הקומי ביחס לנושאים הנוגעים בפוליטיקה, בטראומה ובמוות.

רועי רוזן הוא אמן, סופר וקולנוען. עבודותיו מכילאות בדיה ותיעוד, הומור וטראומה, מחשבה פוליטית ועיסוק בארטיקה. בין יצירותיו המרכזיות: "חייה ומוות כאווה בראון" (1995-1997) שעוררה שערוריה פוליטית כשהוצגה לראשונה במוזיאון ישראל, וסרטו "צא" (2010) שזכה בפרס אוריזונטי לסרט הטוב ביותר בפסטיבל וונציה. רוזן הקדיש שנים ארוכות ליצירה בזוויות בדויות, הציירת ומחברת הזימה זיוסטין פראנק, והאמן הרוסי מקסים קומר-מישקין. ב 2016 הוצגה במוזיאון תל אביב תערוכה מקיפה של האמן שלוותה בקטלוג גדול, תחת הכותרת: "רועי רוזן: תערוכה קבוצתית" במוזיאון תל אביב (שלוותה בקטלוג גדול). סרטו האחרון, "ערוץ האבק" (2016) יוצג בדוקומנטה 14 בקאסל ובאתונה. רוזן הוא פרופסור במדרשה לאמנות שבמכללת בית ברל, ובאקדמיה לאמנות בצלאל.

לאהובלדעת- ד"ר רועי ברנד

ז'אן ז'אק רוסו, שהיה הכותב הידוע ביותר בזמנו, וכנראה האינטלקטואל הידועון הראשון, סבל מבדידות גדולה. ברוסו אפשר למצוא את זרע הפיצול המודרני בין חוויות פנימיות ובין התדמית החיצונית. נעקוב אחר התפתחות הקונפליקט הזה באמצעות קריאה קרובה של הביוגרפיה האחרונה שכתב ולא סיים--הזיות של מטייל בודד. ונשרטט גם את ההשפעות של כיווני המחשבה שלו היום. לדוגמה, במאמר שהופיע לאחרונה בניו יורקר נכתב שז'אן ז'ק רוסו ניבא את דונאלד טראמפ (שנאה לאליטות, בוז לקידמה, שקר הנאורות וחזרה לערכים של כפר או קהילה). אולי זה נכון, אבל זה רק צד אחד של הרומנטיקן הזה. בצד השני, רוסו גם ניבא את האינדיבידואל המודרני שמחפש קירבה ומנסה לייצר אינטימיות מחויות הבדידות שבה כולנו שווים.

ד"ר רועי ברנד הינו מרצה לפילוסופיה בתכנית לתארים מתקדמים של בצלאל, ובתכנית הבינתחומית באמנויות באוניברסיטת תל אביב. הקים וניהל את יפו 23, מרכז תרבות ואמנות בירושלים. בין פרסומיו, כעורך וכותב: פילוסופיה בזמן טרור, דיאלוגים עם הברמאס ודרידה (הקיבוץ המאוחד, 2004); חיים חשופים- אמנות במצב חירום (מוזיאון על התפר, ירושלים, 2007); האורברב: תבניות של חיים עכשוויים (סטרנטל, 2014); וככותב: לאהוב לדעת—על חיי הפילוסופיה מסוקרטס ועד דרידה (אוניברסיטת קולומביה, ניו-יורק, 2013; קפי, סיאול 2014; רסלינג, תל אביב, 2016). אצר תערוכות בינלאומיות רבות והיה חלק מצוות האוצרים של הביתן הישראלי בביאנלה לארכיטקטורה בונציה, 2014.

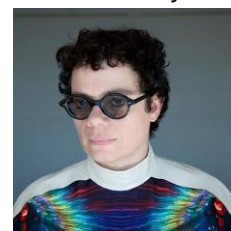

מטריאליות ג'נדר- אורית אשרי

הרצאה זו תדון בשני הפרויקטים האחרונים שלי *The World is Flooding* (טייט מודרן, 2014) וסדרת האינטרנט החדשה *Revisiting Genesis* (במסגרת *Stanley Picker Fellowship commission*, 2016). ב- *The World is Flooding* עבדתי עם קבוצה של משתתפים במטרה להפיק עבודת מיצג שהיא למעשה אדפטציה למחזה של מיקובסקי מ-1921 בשם *Mystery Bouffe*, המספר סיפור אוטופי של עולם מיושב על ידי ה- *The Clean* ו- *The Unclean*. העבודה כוללת רסיטל, מצעד, אוסף של פונצ'ואים שנעשו מחומרי ניקוי ו- מגזין. העבודה *Revisiting Genesis* משלבת מדע בדיוני לצד ראיונות מחייהם של אנשים אשר מצויים תחת תנאים המגבילים את מחייתם. הסדרה עוקבת אחרי סיפורן של שתי אחיות רפואיות, אשר לשתיהן קוראים ג'קי, היוצרות מצגות בעבור אנשים שמותם קרב לבוא.

Oreet Ashery is a London based visual artist and an educator working with political-fiction, gender materiality and potential communities. Ashery's practice spans live situations and performances, still and moving image, workshops, writing and assemblages and turns to areas such as commissioned music, costume, distribution, research and

activism. Ashery's work is shown in a local and international context including domestic and public site-specific locations, museums, galleries, biennials and festivals. Most recently Ashery produced the large-scale projects *Party for Freedom*, an Artangel commission in 2013-4, *The World is Flooding*, a Tate

and *Revisiting Genesis*, 2016, a web series commissioned by the Stanley Picker Foundation. Ashery's work appears in worldwide publications in numerous languages, she is currently a Fine Art Fellow at Stanley Picker Gallery, a Visiting Professor at the Painting Department at the RCA and a lecturer at the Art Department in Goldsmiths.

המוזיאון כמחנך - עפרי כנעני

"A Museum is a School. The Artist learns to communicate, The Public learns to make connections".

Luis Camnitzer

באופן מסורתי, יצירת אמנות נכנסת אל המוזיאון דרך מהלך אוצרותי ואז, אם זוכה להיות מוצגת, מועברת למחלקת החינוך על מנת להיות מוסברת, או מתווכחת, לקהל המבקרים. בניסוי מחשבתי ננסה להבין מה אם המגמה תהיה הפוכה: מה אם יצירה מתחילה מפעולה חינוכית המתהווה לפעולה אמנותית- חינוך הופך אוצרות, פעולה לעבודה? ננסה להבין מה יכול להפוך מוזיאון לבית חינוך או האם מוזיאון יכול להפוך ממוסד המחוייב לצרכנות תרבותית, למקום של ייצור תרבות. נתבונן על יוצרים שחושבים על המוזיאון כמדיום - כמרחב שימושי, סימבולי ובירוקרטי וכאלה העוסקים בחינוך לאמנות כפרקטיקה אמנותית.

עפרי כנעני, (ילידת 1975) היא אמנית עכשווית ומחנכת היוצרת בפרפורמנס ווידאו. נקודת המוצא לעבודותיה היא בונה סיטואציות ומזמינה אנשים להצטרף אליהם. כנעני עוסקת באופנים בהם ידע מוזיאלי מופק ומופץ בין יוצרים, מומחים, מחנכים וקהלים משתנים. יצירותיה מתחילות מאוסף, ארכיון או אובייקט מסויים ומתפתחות ליצירה תלוית זמן הנמצאת בדיאלוג ישיר עם קבוצה, מוסד, או מרחב עירוני ספציפי. עבודותיה הוצגו במוזיאונים ובגלריות ברחבי העולם, ביניהם: מוזיאון המטרופוליטן לאמנות, PS1/MoMA, ניו יורק; מוזיאון קאזמה, הלסינקי; אינוטציים בברזיל, המעבדה BMW גוגנהיים, ניו יורק; מוזיאון פישר לאמנות, לוס אנג'לס; מוזיאון מאקרו, רומא.

קולנוע בלתי מושלם - ד"ר צבי טל

הרצאה ואוצרות תערוכה "אמנות, אמנים ומהפכה: הקולנוע הבלתי מושלם"

*התערוכה תציג מבחר סרטים שנוצרו בקובה בשנות ה-60 שלאחר המהפכה ותקפו את האימפרליזם והיללו את המאבקים של עמי העולם השלישי נגדו

ניצחון המהפכה הקובנית בהנהגת פידל קסטרו וצ'ה גוארה בראשון לינואר 1959 הייתה למופת עבור תנועות שנאבקו על שחרור עמיהם מן השליטה הקולוניאלית והאימפריאליסטית בעולם. אמנים ואינטלקטואלים קובנים פעלו לחידוש התרבות ולשחרור התודעה מכבלים אידיאולוגיים וממוסכמות אמנותיות שהתקבעו בסדר הישן. בלט הקולנוע כענף יצירה שנוהל על ידי הקולנוענים עצמם ויצר סרטים שתמכו בתהליך המהפכני מבלי להפוך לאמנות מגויסת. תפישת "הקולנוע הבלתי מושלם" שהנחתה את העשייה במהלך שנות השישים לא הצדיקה רשלנות בשל חוסר האמצעים והניסיון הטכני, אלא העמידה מחשבה

חדשנית ששילבה את הכמהה הותיקה ל"אמנות למען האמנות" עם השאפה לאמנות פוליטית מהפכנית. הקולנוע יהיה מושלם רק כאשר הדמוקרטיה השוויונית תאפשר גישה למכשירים ולידע הנדרש כדי להביע עצמו ביצירה קולנועית לכל מי שיחפוץ. עד שהאוטופיה המהפכנית תתגשם, על הקולנוענים להיות מודעים שהינם אליטה שזכתה להזדמנות נדירה; עליהם להעלות בסרטים שאלות שיובילו לדיון בענייני החברה ולספק ידע שתאפשר לצופים לנסח מחוץ לבית הקולנוע את תשובותיהם לבעיות שבקיום הממשי: קולנוע שמפתח תודעה מהפכנית במקום קולנוע שמטיף את האידיאולוגיה של המשטר כמו בעולם הקומוניסטי, או שמבדר ומרדים את התודעה כמו בהוליווד והמחקים אותה.

הסרטים הקובנים שנעשו בשנות השישים זכו להערכה רבה בעולם, אך מדינות רבות באמריקה הלטינית בהנהגת ארצות הברית, החרימו את קובה ודחפו אותה לזרועות ברית המועצות. המלחמה הקרה הגיעה לשיאה וההתקרבות לגישה הסובייטית צמצמה את העצמאות היצירתית. "העשור המופלא" של הקולנוע הקובני הגיע לקיצו.

ד"ר צבי טל הינו מרצה במחלקה לקולנוע במכללת ספיר, אוניברסיטת חיפה והאוניברסיטה הפתוחה. את עבודת הדוקטורט שלו שכתרתה "Cinema, Cultural Colonization and Political Struggle: National Identity Construction in Argentina and Brazil" כתב בחוג להיסטוריה באוניברסיטת תל אביב. בין ספריו **Cultural Dependency and Contest: The Political Cinema in Argentina and Brazil** (Tel Aviv University and Sapir Academic College, –Tel Aviv, Ramot Publishing).

2014) וכן **A Comparative Study of Argentina Liberation Cinema and Brazil New –Screens and Revolution** (Buenos Aires, Editorial Lumiere and Tel Aviv University, 2015) **Cinema**.

צנזורה דיגיטלית- עודד הירש

אנו רגילים לחשוב כי רשת האינטרנט היא המקום הדמוקרטי ביותר, בו כל אחד יכול להשמיע את דעתו ולהטביע חותם ללא הגבלה וללא עריכה, אך למעשה המצב אינו כזה כלל. הצנזורה הדיגיטלית מופעלת באופן קפדני הן על ידי משטרים והן על ידי חברות הענק השולטות ברשת ומכתיבות למעשה כיצד יראה הפיד שלנו.

ההרצאה תדון בשני מקרים הבוחנים כיצד מתמודדים אמנים עם חוסר הדמוקרטיה של האינטרנט. נתבונן בעבודה Dark Content של הזוג אווה ופרנקו מטס (Eva and Franco Mattes), הבוחנת עדויות של אנשים אשר עבדו כצנזורים דיגיטלים. נסקור גם את פועלה של האמנית ג'ויס יו-ג'ין לי (Joyce Yu-Jean Lee) ובפרט את הפרוייקט שלה Firewall Cafe, בו היא בוחנת כיצד נראים ההבדלים בין התוכן הדיגיטלי הזמין בסין לעומת זה הזמין בארצות הברית.

עודד הירש נולד בקיבוץ אפיקים ב-1976 והינו אמן הפועל בתחומי הווידאו, הצילום והמיצב. בעבודותיו מגייס הירש אנשים רבים המבצעים ביחד פעולות אבסורדיות, אשר התמריץ המניע אותן הוא עצם מעשה האמנות. לאחרונה צילם בעמק הירדן סרט בו התבקשו קבוצת חברי קיבוצים לחלץ טרקטור ישן שהיה קבור כולו מתחת לאדמה, כל זאת בידיים חשופות וללא סיוע מכני.

הירש בוגר תואר ראשון ממכללת נרי בלומפילד ויצ"ו חיפה ותואר שני ממכון פראת בברוקלין, קיבל מלגות הצטיינות רבות, בין היתר מקרן ג'רום לעידוד קולנוע נסיוני, העמותה לתרבות יהודית באמריקה, העמותה לקידום אמנות בניו יורק ועוד. הוא הציג תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות ברחבי העולם וזכה לביקורות נלהבות וסיקור תקשורתי נרחב.

הירש הינו מרצה לתולדות הוידאו ומנחה סדנאות יצירה בצילום ובוידאו במכללת אורנים, במרכז האקדמי ויצו ובמוזיאון הצילום בתל חי.

נפלאות הקריפטוגרפיה: כיצד לסמוך על שקרנים- ד"ר בני אפלבאום

קריפטוגרפיה (תורת ההצפנה) עוסקת בעיבוד והעברת מידע בנוכחות יריב. בהרצאה נסקור את ההיסטוריה של התחום והתפתחותו מאוסף של טכניקות היוריסטיות למדע מתמטי. נשים דגש על רעיונות יסוד בקריפטוגרפיה מודרנית ועל הפרשנות שהם נותנים למושגים כמו אקראיות, ידיעה, והוגנות.

ד"ר אפלבאום השלים לימודי תואר ראשון באוניברסיטה העברית בירושלים במדעי המחשב בשילוב תוכנית "אמירים" למצטיינים במדעי הרוח. לאחר שסיים את לימודי התואר הראשון בשנת 2002, המשיך ללימודי דוקטורט בטכניון במדעי המחשב בתחום הקריפטוגרפיה. לאחר שנתיים של פוסט-דוקטורט באוניברסיטת פרינסטון ושנה במכון וייצמן, הצטרף ד"ר אפלבאום כמרצה בכיר לבי"ס להנדסת חשמל באוקטובר 2010. ד"ר אפלבאום חוקר את יסודות הקריפטוגרפיה ואת הזיקה בין קריפטוגרפיה לסיבוכיות חישובית. הוא זכה בפרסים שונים ביניהם: מענק ERC מן האיחוד האירופאי, מלגת אלון לקליטת סגל צעיר, מלגת קושלנד לבתר-דוקטורט, מלגת רוטשילד לבתר-דוקטורט, ציון לשבח מהאגודה למכונות מחשב (ACM- Association for Computing Machinery) על עבודת הדוקטורט שלו, ומספר פרסי מאמר מצטיין (SIAM outstanding paper prize'07, FOCS'04, CRYPTO'07).

פוטוגרמטריה- פרופ' שגיא פילין

פיתוחים טכנולוגיים של השנים האחרונות הופכים את יצירתן של הדמיות תלת ממדיות מרחביות לנגישה יותר מבעבר. ניתן ליצור הדמיות מעין אלו במגוון דרכים, החל מפיתוחים אלגוריתמיים לשחזור המרחב מתוך אסופת תצלומים וכלה במערכות 'הסורקות' את המרחב באופן אקטיבי. המרחב עצמו מגוון ויכול להתייחס לעצם או פרט בודד או לאזורים המקיפים קילומטרים רבים. בניית מודל תלת ממדי וירטואלי מאפשרת 'להקיף' את מרחב ולנתקו מסביבתו הטבעית, היא מספקת בכך כלים חדשים לניתוח הסביבה. בהקשרים אחרים היא מעוררת מגוון שאלות העוסקות בהיבטים האובייקטיביים והסובייקטיביים שבתהליך, כמו גם אל שאלות של ייצוג והגדרה. בהרצאה נציג טכנולוגיות רווחות ליצירתם של מודלים תלת ממדיים ונסקור בה את אופי התוצרים הניתן לבנות בעזרתם. דרך מספר יישומים מייצגים בהם נעשה שימוש במידע מסוג זה נגלה שניתן גם להגיע לתובנות מרחביות בממד הזמן. נדון גם בענייני ייצוג המרחב ובאפשרויות הטמונות בו.

שגיא פילין הוא פרופסור בפקולטה להנדסה אזרחית וסביבתית בטכניון. תחומי המחקר שלו כוללים: מערכות לייזר למיפוי, פוטוגרמטריה, עיבוד דימויים ומערכות מידע גאוגרפיות וניתוח גיאומטרי. פילין כתב את עבודת הדוקטוראט שלו שכותרתה "Calibration of airborne and spaceborne laser altimeters using natural surfaces", באוניברסיטת אוהיו. הוא פרסם מאמרים רבים בכתבי עת מדעיים.

Afetr War- Kristina Norman

תערוכת יחיד והרצאה

התערוכה 'אחרי מלחמה' תציג לראשונה בארץ את עבודותיה של האמנית קריסטינה נורמן. במרכז התערוכה ניצב פרויקט האמנות שלה הנקרא 'אחרי מלחמה'. כרקע לעבודה כותבת נורמן: "אני חיה במדינה שבה העבר משפיע בעוצמה על הווה. תוצאותיה של מלחמת העולם השנייה, או המלחמה הפטריוטית הגדולה, כפי שהיא ידועה ברוסיה, מקבלת שתי פרשנויות שונות באסטוניה בקרב הרב האסטוני והמיעוט הרוסי המהווים שני קולקטיבים נפרדים של זיכרון, כאשר לאור הרקע המעורב שלי, אני מציבה את עצמי במרכזם. התערוכה 'אחרי מלחמה' היא מקרה מבחן של קונפליקט סביב אנדרטה מברונזה הניצבת בטאלין. עבור רב האסטונים נחשבת האנדרטה לסמל של הכיבוש הסובייטי, וכן מהווה ביטוי לדיכוי, גירוש המוני ועוד. עבור אזרחים רוסים רבים היא מסמלת את הניצחון על הנאצים, ולפיכך הפכה למסמן חיובי של זהותם הרוסית שלהם באסטוניה אחרי התמוטטותה של התמוטטותה של ברית המועצות ב-1991. הקונפליקט שבעבע מתחת לפני השטח של החברה האסטונית התפרץ לפתע באפריל 2007. אל מול לחץ גובר, הממשלה האסטונית העבירה במבצע משטרתי את פסל הברונזה ממיקומו הקבוע למרכז בית הקברות הציבורי של טאלין, במרחק 2.5 ק"מ מהמיקום המקורי. העבודה 'אחרי המלחמה' עוקבת אחרי "הארוע הרשמי", ולצידה יוצגו עבודות נוספות של נורמן המתעמתות עם שאלות של הגירה, גירוש ופליטות במזרח אירופה.

Kristina Norman (b. 1979) is an Estonian artist and documentary filmmaker based in Tallinn. In her work she often explores the issues of collective memory. Norman has dedicated several years of her life investigating monument cases in Estonia. Videos and mixed media installations *Monolith* (2007), *Community* (2008), and *After-War* (2009) are dealing with the issues of cultural memory, collective identity and belonging that surround the Bronze Soldier monument in Tallinn. A feature length documentary *A Monument to Please Everyone* (2011) gives an insight into the construction of the Estonian national identity through the process of building the main national monument of Estonia – the Victory Column of the War of Independence 1918-1920. A short documentary *We Are Not Alone In the Universe* serves as a comment to the monomania that has paralyzed the common sense of the Estonian society since the country has regained its independence in 1991.

בשבח שיתוף הפעולה- עודד הירש

עבודת צוות ויצירה משותפת הן גישות רווחות וטבעיות בעולם המוסיקה, המחול והתאטרון, אך בזירת היצירה הפלסטית הדבר פחות שגור. באופן מסורתי נתפס האמן הוויזואלי כיושב-סטודיו המתבודד מול הקנבס עם חיבוטי הנפש ועולמו הפנימי. בהרצאה זו נבחן מודלים שונים של שיתוף פעולה ויצירה בקבוצה, החל מקולקטיב הרמטי דוגמת צ'ים|פום (Chim|Pom), דרך קבוצה פתוחה הקוראת לקהל הרחב להצטרף ולקחת חלק במעשה היצירה כדוגמת טרולסטיישן (Trollstation). לסיכום נתבונן על מודל נוסף המתמקד בגיבוש והפעלת חברות עם רקע משותף היוצרות יחד, כפי שבא לידי ביטוי בעבודתי שלי.

השוליים לשעבר של עולם האמנות- רותי דירקטור

בהרצאה ארצה להציג את מה שהיו עד לא מזמן איזורי השוליים - הגיאוגרפיים, האתניים והמנטליים של עולם האמנות, ואת הדינמיקה שמטלטלת אותם היום למרכז השיח (ואפילו ללב שוק האמנות). אציג את המקרים של אמנות אוטוסיידרים ואמנות מאפריקה ואנסה להראות כיצד, והאם, הם רלבנטיים לסצנת האמנות המקומית. מה המשמעות של שוליים ועולם שלישי בעולם אמנות החותר על דגלו גלובליות ותנועה בלתי פוסקת. המפגש יוקדש לבחינת מושג ה"עכשוויות" והגלובליזם, כמושגי יסוד העומדים בפני עצמם ואת הקשר ונקודות ההשקה ביניהם. הגלובליזם, באשר הוא מבטא שינויים עמוקים במציאות הגיו-פוליטית גורר עימו באופן בלתי נמנע גם טרנספורמציה של השיח והיצירה האומנותית - בתנאי היצור, ההפצה, וגם באופני ההצגה וההמשגה שלה. למרות, ואולי בגלל הנוכחות המסיבית של הגלובליזם, הוא מביא גם לשיח של התנגדות וביקורת במסגרתו אמנים ומוסדות אמנות מתחבטים עד כמה - והאם בכלל - רעיון הגלובליות חייב התייחסות, וכיצד הוא אמור לבוא לידי ביטוי קונקרטי ורעיוני.

רותי דירקטור היא אוצרת לאמנות עכשווית, מוזיאון תל אביב לאמנות, היא אוצרת, מבקרת אמנות, מרצה לאמנות ומאז תחילת שנות ה-90 אצרה תערוכות בחללי תצוגה שונים כאוצרת עצמאית. בשנים 2005-2008 הייתה אוצרת הגלריה לאמנות, אוניברסיטת חיפה, ובשנים 2009-2010 אוצרת הגלריה של בצלאל בתל אביב. מ-2011 עד מרץ 2014 שימשה כאוצרת ראשית של מוזיאון חיפה לאמנות. מאפריל 2014 אוצרת לאמנות עכשווית במוזיאון תל אביב לאמנות. משנות ה-80 ועד 2009 כתבה בקביעות על אמנות בעיתונים יומיים ובמגזינים שבועיים ("חדשות", "מעריב", "העיר", "ידיעות אחרונות"), וכן בבלוג הצופה. פרסמה מאמרים על אמנות עכשווית - ישראלית ובינלאומית, בכתבי עת, בקטלוגים ובפרסומים שונים. ב-2005 פורסם ספרה "אמנות עכשווית אני מדברת אליכם. מאה השנים הראשונות".

עכשוויות והדרום הגלובלי- רותם רוף

במהלך המפגש נסקור וננתח את מבני העומק של מוסדות מרכזיים של עולם האמנות במשמעותם הרחבה, על מנת להדגים, באופן דיאכרוני את האופן שבו ה"גלובליזציה" כרעיון עיצב ואף הפך לתמה מרכזית בשדה האמנות, ולמרכזיותו של המושג בתפיסות ובהגדרות של "עכשוויות", נשים דגש מיוחד על ארועי מפתח בשיח האומנותי של הדרום הגלובלי ונתרכז במקרי

מבחן שבהם אופני ההצגה וההבנה של ארועי אמנות, מנסים לגלם "עכשוויות" בהקשריה המקומיים ובכך למעשה מערערים את אחדות הזמן האוניברסלי החדש.

רותם רוף היא אוצרת עצמאית ומרצה. במהלך שהות של יותר מעשור בניו יורק עבדה במוזיאון לאמנות מודרנית (MoMA), ואצרה תערוכות במוסדות אמנות שונים. בארץ הייתה אוצרת במוזיאון חיפה, וכן ארגנה הקרנות ותכניות חינוך במוזיאונים ומוסדות אמנות ציבוריים ופרטיים. שתיים מהתערוכות שאצרה: צפיפות החומר: אמנות עכשווית מהודו, (יחד עם תמי כץ פרימן) במוזיאון תל אביב ו- שטר מטען, (יחד עם נירית נלסון) במוזיאון הרצליה, מסכמות שנת השתלמות בניו דלהי, הודו, שם התמחתה באמנות הודית עכשווית ושימשה כיועצת עצמאית למוסדות אמנות בינלאומיים, לאוצרים ולאספנים. רוף כהנה כחברת המועצה הבינלאומית של Art21, סדרת טלוויזיה בנושא אמנות עכשווית מהחשובות בעולם, ומרצה על אמנות עכשווית ומוסדות תרבות בבצלאל האקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים.

ראליזם ביקורתי- זויה צ'רקסקי

בהרצאה זו אציג מבט על ציור סובייטי פיגורטיבי פחות מוכר בעולם הקפיטליסטי שנשאר מחוץ להיסטוריה של האמנות הבינלאומית. בניגוד לדעה הרווחת שלפיה אחרי האוונגרד הרוסי של שנות ה-20 הסתכמה האמנות הסובייטית בפרופגנדה של המשטר הטוטליטרי, הייתה קיימת גם אמנות אחרת בשטחה של ברית המועצות. לרוב לא מדובר באמנות מחתרתית, אסורה או אנטי סובייטית. רוב הציירים אותם אציג השתלבו במידה זו או אחרת בתוך הקונטקסט של הריאליזם הסוציאליסטי, הצליחו ליצור אמירות אמנותיות ייחודיות ומעניינות אך הוחרגו מהקונטקסט הבינלאומי מסיבות פוליטיות.

זויה צ'רקסקי היא אמנית. מאז לימודיה במדרשה לאמנות בבית ברל, צ'רקסקי הציגה תערוכות יחיד רבות בינהן "ציור פעולה" בביתן הלנה רובנשטיין, מוזיאון תל אביב, "סירוב ומרי", בית האמנים בטניין בברלין, ו"קולקציות יודאיקה" בגלריה רונזפלד. היא השתתפה בעשרות תערוכות יחיד בארץ ובעולם. זכתה בפרסים רבים כגון: עידוד היצירה, אמן צעיר ופרס לפסל צעיר ממוזיאון הרצליה לאמנות. עבודותיה נכללות באוספי אמנות של מוזאונים ואוספים פרטיים ביניהם אוסף מוזיאון ישראל, המוזיאון היהודי בניו יורק ועוד.

פושעים אהובים: על האונטולוגיות והפוטנציאל המועיל של הפיראטיות- ד"ר לי וינברג, נמרוד ורדי

הרצאה ואוצרות תערוכה

תערוכה זו תציג אמנים שהתבקשו להגיב באמצעות יצירות האמנות שלהם, על הקשרים בין הים, כטריטוריה פרוצה, בעלת חופש יחסי ממיפוי, אכיפה ומהתוויות חברתיות, ובין האינטרנט, או הפעילות בשדה הכלכלי הדיגיטלי. האמנים מבקשים לחשוב

על רעיונות אלה באמצעות העשייה האמנותית שלהם, תוך שימת דגש על הפעולה הפיראטית, כפעולה המנצלת פריצות זו על מנת לייצר הזדמנויות חדשות לגיבוש קהילות אלטרנטיביות כמו גם מעגלים כלכליים אשר אינם בהכרח עונים על ההגיון החוקי של השוק הקפיטליסטי. התערוכה היא חלק מפרויקט ארוך טווח, מבוסס מחקר, אשר מבקש למפות פעולות פיראטיות ואת המשמעות שלהן במערכות פוליטיות, כלכליות וחברתיות, דרך עיסוק ותשאול אמנותי. התערוכה היא חלק מפרויקט ארוך טווח שהחל כניסיון לבחון את המשמעות של פיראטיות באקטים אמנותיים של אמני מדיה דיגיטלית. ספציפית עבור תערוכה זו, הוזמנו שני אמנים, רוזנה אנטולי ורוני קרפיוול להעלות את הדיון על פיראטיות כפרקטיקה בעלת תועלת חברתית, גם בהקשר למרחב העירוני של חיפה ובתקווה, בהקשר להיסטוריה של הנמל שלה. נקודת מפנה ראשונה היא השתתפותו של הפרויקט בביאנלה בקוצ', שבהודו. תוך עבודה עם אמנים מקומיים מתת היבשת ההודית, קבל הפרויקט פנים חדשות, והחל להקיף את ההקשרים ומערכות היחסים שבין פיראטיות דיגיטלית ובין פיראטיות ממשית, הנעשית הן בים והן ביבשה. דרך התכתבות עם הקהילות הקיימות והמחקר שבו אמנים מעורבים, הפיראטיות מתגלה ככלי חשוב בהבניית כלכלות מקומיות באיזורים מסויימים בהודו, ובקשרים חברתיים וכלכליים בין קהילות בהודו ובאפריקה. במהלך המחקר המתבצע כעת, מתגלה החשיבות של הפיראטיות ככלי להזרמת אמצעים כלכליים והזנת קהילות מרוחקות אשר להן אין גישה לנתיבים המרכזיים של מידע או סחורה.

נמרוד ורדי הוא אוצר מנהל ואוצר גלריית ארבייט בלונדון. בעל תואר ראשון מבצלאל ותואר שני מהמוזיאון לעיצוב בלונדון. בעבודתו הוא חלק את הקשר בין טכנולוגיה וגוף ותפישת העצמי. ורדי הוא יוזם ומנהל גלריית ארבייט היא ארגון למטרות חברתיות הממוקדם בשכונת האקני שבלונדון. זהו חלל המוקדש למחקר ותצוגה של עבודות ניו מדיה. הגלריה מבוססת על חללי עבודה מוזלים עבור אמנים, חלל תצוגה עבור תערוכות מתחלפות וחלל עבודה עבור חממת אמנים בינלאומית.

דר' לי וינברג היא חוקרת, מרצה ואוצרת עצמאית. סיימה את הדוקטורט שלה באוניברסיטת גולדסמית' בלונדון בנושא אוצרות עכשוויות. עובדת כיום באוניברסיטת חיפה ובשנקר כמרצה וחוקרת וממשיכה בעבודת האוצרות העצמאית שלה. בעברה היה אוצרת ועוזרת אוצרת במוזיאון חיפה לאמנות, ויזמה פרויקטים מקוונים בנושא אוצרות של אמנות אינטרנט ואמנות ניו מדיה. במשך שבע השנים האחרונות משתפים וינברג וורדי פעולה באוצרות של מספר פרויקטים אוצרותיים מבוססי מחקר. בשנת 2013, אצרו במשותף תעריכה בנושא פמיניזם בין מזרח ומערב בעידן הפוסטמודרני. גם בפרויקט זה, משתפים ורדי ווינברג פעולה בבחירת האמנים ובקידום המחקר סביב נושא הפיראטיות וביטוייה ביצירות אמנות של מדיה חדשה.

* התוכנית נתונה לשינויים בהודעה מראש